1961

ସେପ୍ଟେମ୍ବର 27

ମୁନିୟାପାନ୍

ବନାମ

ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟ

(ଜେ. ଏଲ. କପୁର୍ ଏବଂ ଏମ. ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା, ନ୍ୟାୟାଧୀଶବୃନ୍ଦ)

ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ - ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବୃଦ୍ଧାଙ୍ଗୁଳି ଛାପ - ଗ୍ରହଣୀୟତା ।

ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ମୃତ Eଙ୍କୁ ଛୁରୀ ମାରିଥିଲେ । Eଙ୍କୁ ଛୁରୀ ମାରିବା ପରେ, ତାଙ୍କୁ ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନକୁ ନିଆଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଠାରେ ଉପ-ନିରୀକ୍ଷକ ତୁରନ୍ତ ତାଙ୍କ ବିବୃତିର ଅଭିଲେଖ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । E ଗୋଟିଏ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବାକ୍ୟ କହିବା ପରେ, ସେ ଆଉ କିଛି କହିପାରିଲେ ନାହିଁ ଏବଂ ଜଣାପଡିଲା ଯେ ସେ ପ୍ରକୃତରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଛନ୍ତି । ଏହା ପରେ ଉପ-ନିରୀକ୍ଷକ ବିବୃତି ଉପରେ Eଙ୍କ ବୃଦ୍ଧାଙ୍ଗୁଳି ଛାପ ଅଭିଲେଖ ଭାବରେ ନେଇଥିଲେ, ଯାହାଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇଥିଲା ।

ପ୍ରଶ୍ନଟି ଥିଲା ଯେ, ଯେତେବେଳେ ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ ଅଚାନକ ମୃତ୍ୟୁ ଦ୍ୱାରା ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା, ସେତେବେଳେ, ଏପରି ଜମାନବନ୍ଦୀ ପ୍ରମାଣରେ ଗ୍ରହଣୀୟ ହେବ କି; ଏବଂ ଏପରି ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀର ପ୍ରମାଣପ୍ରଦାୟକ ମୂଲ୍ୟ, ଯାହାକୁ ଏକ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦସ୍ତାବିଜ ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ କରାଯାଇଥିଲା ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନିଆଗଲା ଯେ ବ୍ୟକ୍ତିଜଣକଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ ଉପରେ ନିଆଯାଇଥିବା ବୃଦ୍ଧାଙ୍ଗୁଳି ଛାପକୁ ଅଣଦେଖା କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯଦି ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ ଏହାର ଅଭିଯୋଗରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା ଏବଂ ବିବୃତିର ପ୍ରସ୍ତୁତକାରୀଙ୍କର ପାଖରେ ଆହୁରି କିଛି ଯୋଡିବାର ଅଛି ବୋଲି ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ କିଛି ନାହିଁ, ତେବେ ସର୍ବଦା ସମର୍ଥନ ଆବଶ୍ୟକ ହେବ ନାହିଁ ।

ଏହି ମାମଲାରେ ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିବୃତ୍ତି ଥିଲା, ଯାହାର ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ଥିଲା ଏବଂ ପୀଡିତଙ୍କ ଆଉ କିଛି କହିବାର ଅଛି ବୋଲି ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ କିଛି ନଥିଲା । ତେଣୁ, ଏହାକୁ କୌଣସି ସମର୍ଥନର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଯାଇପାରିବ ।

ଖୁଶାଲ ରାଓ ବନାମ ବମ୍ବେ ରାଜ୍ୟ, [1958], ଏସ୍. ସି. ଆର୍. 552, ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଗଲା ।

ସିରିଲ୍ ୱା ବନାମ ଦି କିଙ୍ଗ [1950], ଏ. ସି. 203, ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଏବଂ ପ୍ରଖ୍ୟାତ କରାଗଲା ।

ଅପରାଧିକ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : 1961 ର ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 49 ।

1960 ମସିହାର ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 468 ଏବଂ ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରଣ ହୋଇଥିବା 1960 ମସିହାର ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 38 ମାଡ୍ରାସ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ 30 ଅଗଷ୍ଟ, 1960 ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ *ଭି. ଏନ୍. ସେଠୀ* ।

ଉତ୍ତରଦାତା ଙ୍କ ପାଇଁ *ଆର୍. ଗଣପତି ଆୟାର ଏବଂ ଟି. ଏମ୍. ସେନ୍* ।

1961 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର 27 ତାରିଖରେ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା - ଏହା ମାଡ୍ରାସ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ଆବେଦନ, ଯାହା ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ବିଶେଷ ଅନୁମତି ସହିତ ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଛି । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଆଇ.ପି.ସି.ର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଜାନୁଆରୀ 24, 1960 ରେ କନ୍ନନକୁରିଚିଠାରେ ଜଣେ ଏଲୁମଲାଇଙ୍କ ହତ୍ୟା ପାଇଁ ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହି ମାମଲାର ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସରଳ ।

ଏହି ଘଟଣାର ଦୁଇ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ଆବେଦନକାରୀ ମୁନିଅପ୍ପାନ ଏବଂ ଏଲୁମଲାଇଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଚା ଦୋକାନରେ ଝଗଡ଼ା ହୋଇଥିଲା । ଯଦିଓ ଏହି ଝଗଡ଼ା ପ୍ରକୃତରେ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟକେତେକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିଲା, ଏଲୁମଲାଇ ସେହି ଝଗଡ଼ାରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିଷୟରେ କିଛି ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ବିପକ୍ଷ ପକ୍ଷକୁ ଅଭିଯୋଗ କରିବାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଥିଲେ । ସେହି ଘଟଣାର ଦୁଇଟି ବିବୃତି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା, ଗୋଟିଏ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ତାଙ୍କ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । ଜାନୁଆରୀ 24, 1960 ଦିନ ପ୍ରାୟ 12.30 ସମୟରେ, ପି.ଡବ୍ଲୁ. 1 ମୁଥୁସ୍ୱାମୀ ଉଦୟାର ଗାଧୋଉଥିଲେ ଯେତେବେଳେ ସେ ଏଲୁମଲାଇଙ୍କୁ "ମାମା" ବୋଲି ଡାକୁଥିବାର ଶୁଣିଲେ । ମୁଥୁସ୍ୱାମୀ ଉଦୟାର ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ଦୌଡ଼ିଗଲେ ଯେଉଁଠାରୁ ଏହି ଚିତ୍କାର ଆସିଥିଲା ଏବଂ ଏଲୁମଲାଇଙ୍କ ଶରୀରରେ ଅନେକ ଛୁରୀ ଆଘାତ ଥିବା ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲେ ।ମୁଥୁସ୍ୱାମୀ ଉଦୟାର ଏଲୁମଲାଇଙ୍କୁ ପଚରା ଉଚରା କଲେ, ଏବଂ ପରେ ସେ ତାଙ୍କୁ କହିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ମୁନିଅପ୍ପାନ ହିଁ ତାଙ୍କୁ ଆଘାତ ଦେଇଥିଲେ । ମୁଥୁସ୍ୱାମୀ ଏଲୁମଲାଇଙ୍କୁ ପ୍ରାଥମିକ ଚିକିତ୍ସା ଦେଇଥିଲେ, ଏବଂ ଏହି ସମୟରେ ଏଲିଆନ୍ ଓରଫ କୁଣ୍ଡସ୍ୱାମୀ

(P.W.2) ଏବଂ କେ.ଆର. ପେରୁମାଲ (P.W.3) ମଧ୍ୟ ଘଟଣାସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଏଲୁମଲାଇଙ୍କୁ ପ୍ରାୟ 80 ଗଜ ଦୂରରେ ଥିବା ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନକୁ ନେଇଗଲେ । ଉପ-ନିରୀକ୍ଷକଙ୍କୁ ବିପରୀତ ଦିଗରୁ ଆସୁଥିବାର ଦେଖିଲେ ଏବଂ ଏଲୁମଲାଇଙ୍କୁ ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନର ବାରଣ୍ଡାକୁ ନିଆଯାଇଥିଲା । ଉପ-ନିରୀକ୍ଷକ ତୁରନ୍ତ ଏଲୁମଲାଇଙ୍କ ବିବୃତି ଅଭିଲେଖ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ଏଲୁମାଲାଇ ଗୋଟିଏ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବାକ୍ୟ କହିବା ପରେ, ସେ ଆଉ କିଛି କହିପାରିଲେ ନାହିଁ, ଏବଂ ଯଦିଓ ତାଙ୍କୁ କିଛି ସୋଡା ପାଣି ପିଇବାକୁ ଦିଆଗଲା, ଏହା ଜଣାପଡ଼ିଲା ଯେ ସେ ଏହାକୁ ଗିଳି ପାରିଲେ ନାହିଁ ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଥିଲା । ଏହା ପରେ ଉପ-ନିରୀକ୍ଷକ ଅଭିଲିଖିତ ହୋଇଥିବା ବିବୃତି ଉପରେ ଏଲୁମଲାଇଙ୍କ ବୃଦ୍ଧାଙ୍ଗୁଠି ଛାପ ନେଇଥିଲେ, ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଚାରି ଜଣ ସାକ୍ଷୀ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ସ୍ୱାକ୍ଷର କରିଥିଲେ କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କ ବୃଦ୍ଧାଙ୍ଗୁଠି ଛାପ ଲଗାଇଥିଲେ । ମୁନିଅପ୍ପାନ ମଧ୍ୟ କିଛି ମିନିଟ୍ ପରେ ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରକୃତରେ ନିଜକୁ ପୋଲିସ ନିକଟରେ ଆତ୍ମସମର୍ପଣ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ପୋଷାକ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ, ଯାହା ରକ୍ତରେ ରଞ୍ଜିତ ହୋଇଥିଲା, ଜବତ କରାଯାଇଥିଲାଏବଂ ତାଙ୍କର ଏକ ପକେଟରୁ ଏକ ତରବାରୀ କୋଷ ଜବତ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ସମ୍ଭବତଃ ସେହି ଛୁରୀ ସହିତ ଜଡିତ ଥିଲା, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଛୁରୀ ଆଘାତ ହୋଇଥିଲା । ମୁନିଅପ୍ପାନଙ୍କ ଏକ ବିବୃତି ଉପରେ ପୋଲିସ ଏକ ଉଦ୍ୟାନକୁ ଯାଇ ସେଠାରୁ ଏକ ଛୁରୀ ଉଦ୍ଧାର କରିଥିଲା ଯାହା ପରେ ମଣିଷ ରକ୍ତରେ ଦାଗ ହୋଇଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା । ଅନୁସନ୍ଧାନରୁ ଜଣାପଡ଼ିଥିଲା ଯେ, ଏହି ଛୁରୀକୁ ତରବାରୀ କୋଷ ସହିତ ମୁନିଅପ୍ପାନ 1960 ମସିହା ଜାନୁଆରୀ 23 ତାରିଖ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଅମୀର ଖାନ (ପି.ଡବ୍ଲୁ.6) ଙ୍କ ଠାରୁ କିଣିଥିଲେ ।

ତେଣୁ ପୋଲିସ ମୁନିଅପ୍ପନଙ୍କୁ ଧାରା 302 ଆଇ.ପି.ସି. ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଅପରାଧରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ କରିଥିଲା । ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ପ୍ରମାଣରେ ଅମୀର ଖାନ (ପି.ଡବ୍ଲୁ.6) ଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଥିଲା ଯେ ସେ 6 ଟଙ୍କା ଦେଇ ତରବାରୀ କୋଷ ସହ ଛୁରୀ କିଣିଥିଲେ; ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡର ଦୁଇ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ଘଟିଥିବା ଘଟଣା ବିଷୟରେ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ; ମୁଥୁସ୍ୱାମୀ (ପି.ଡବ୍ଲୁ.1) ଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ; ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ଉପ-ନିରୀକ୍ଷକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିବୃତି କରାଯାଇଥିବା ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ; ଆଙ୍ଗୁଠିରେ ଆଘାତ ଲାଗିଥିବା ଅଭିଯୋଗରେ ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିବୃତି ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଦର୍ଶୀ ଏଲିୟାନ୍ କୁନ୍ଦସ୍ୱାମୀ (ପି.ଡବ୍ଲୁ.2) ଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଥିଲେ । ନିମ୍ନୋକ୍ତ ଦୁଇ ଅଦାଲତ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ହତ୍ୟା ଅପରାଧରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ ଦେଇଥିଲେ ।

1961
ମୁନିୟାପାନ୍
ବନାମ
ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟ
ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା

ଏହି ଆବେଦନରେ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ, ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଦର୍ଶୀ (ପି.ଡବ୍ଲୁ.2) ଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିଥିବା ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିବୃତି ବାଦ ଦିଆଯାଇଛି, ଯଦି ଉପ-ନିରୀକ୍ଷକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଭିଲିଖିତ କରାଯାଇଥିବା ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀକୁ ବାଦ୍ ଦିଆଯାଏ, ତେବେ ଏହି ମାମଲାରେ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ଏହି ମାମଲାରେ ମୁଖ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛିମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀର ଗ୍ରହଣୀୟତା ଏବଂ ପ୍ରମାଣଦାୟକ ମୂଲ୍ୟ ବିଷୟରେ, ଯାହାକୁ ଏଲୁମଲାଇଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ସମୟରେ ତାଙ୍କ ବୃଦ୍ଧାଙ୍ଗୁଳି ଛାପ ପାଇ ଅସାଧୁ ଭାବରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ଅସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଦସ୍ତାବିଜ ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ କରାଯାଇଛି, ନିଃସନ୍ଦେହରେ, ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀରେ ଏଲୁମଲାଇଙ୍କ ବୃଦ୍ଧାଙ୍ଗୁଳି ଛାପ ନିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ବୃଦ୍ଧାଙ୍ଗୁଳି ଛାପକୁ ଅଣଦେଖା କରାଯିବା ଉଚିତ । ଆମେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲଙ୍କ ସହ ସହମତ ନୁହଁ ଯେ ଏକ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦସ୍ତାବିଜକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ରୂପ ଦେବା ପାଇଁ ଏହା ଏକ ଅନୁପଯୁକ୍ତ କିମ୍ବା ଅସାଧୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହାର କାରଣ ଖୋଜିବା ସୁଦୂର ନୁହେଁ । ଉପ-ନିରୀକ୍ଷକ ଏଲୁମାଲାଇ ଯାହା କହିଥିଲେ ତାହା ନଥିଭୁକ୍ତ କରିବା ପରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ ଯେ "ଏଲୁମାଲାଇ ସେହି କଥାଗୁଡିକ କହିବା ପରେ ତୁରନ୍ତ ତାଙ୍କର କଥାବାର୍ତ୍ତା ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ତାଙ୍କ ଜୀବନ ଚାଲିଯାଇଥିଲା ।" ବୃଦ୍ଧାଙ୍ଗୁଳିର ଛାପ ଏହି ଅନୁମୋଦନକୁ ଅନୁସରଣ କରିଥିଲା । ଆମକୁ ଲାଗୁଛି ଯେ ଏଲୁମଲାଇଙ୍କ ହଠାତ୍ ଜୀବନଶକ୍ତି ଲୋପ ଦ୍ୱାରା ଉପ-ନିରୀକ୍ଷକ ଆଚମ୍ବିତ ହୋଇ କ'ଣ କରିବେ ଜାଣି ନଥିଲେ ଏବଂ ସେ ଭାବୁଥିଲେ ଯେ ବିବୃତି ଉପରେ ବୃଦ୍ଧାଙ୍ଗୁଳି ଛାପ ଯେପରି ଦିଆଯାଇଥିଲା ସେହିପରି ନେବା ଉଚିତ୍ । ଉପ-ନିରୀକ୍ଷକ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବୃଦ୍ଧାଙ୍ଗୁଳି ଛାପ ନ ନେଇ ଦସ୍ତାବିଜକୁ ଯେପରି ଥିଲା ସେହିପରି ଛାଡିଦେବା ଉଚିତ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଆମେ ଏହା ଧରିବାକୁ ବାଧ ଅନୁଭବ କରୁନାହୁଁ ଯେ ସେ କୌଣସି ଅସାଧୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଏପରି କରିଥିଲେ, କାରଣ ସେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ ଯେ ବୃଦ୍ଧାଙ୍ଗୁଳି ଛାପ ନେବା ପୂର୍ବରୁ ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ମୃତ ଥିଲେ । ତାହା ମଧ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ତାଙ୍କର ଏବଂ ସାକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରଦାନକାରୀ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କର ସାକ୍ଷ୍ୟ ଥିଲା । ତଥାପି, ସତ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀଟି ହଠାତ୍ ମୃତ୍ୟୁ ଦ୍ୱାରା ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଏହି ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀକୁ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଭାବେ ଗ୍ରହଣୀୟ କି ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଜାମାଇକାର ପ୍ରିଭି କାଉନସିଲର ଏକ ମାମଲା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଛନ୍ତି ଯାହା *ସିରିଲ୍ ୱା ବନାମ ଦି କିଙ୍ଗ* (1) ରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା । ସେହି ମାମଲାରେ, ଜଣେ ଫିଲିପ୍ ନ୍ୟୁବିଙ୍କୁ ଗୁଳି କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେ ଏକ ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ କରିଥିଲେ ଯାହାକୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନଥିଲା କାରଣ ନ୍ୟୁବି ହଠାତ୍ କୋମାକୁ ଚାଲିଯାଇଥିଲେ ଯେଉଁଥିରୁ ସେ କେବେ ସୁସ୍ଥ ହୋଇନଥିଲେ । ପ୍ରିଭି କାଉନସିଲ୍ ସେହି ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀକୁ ଏହି ଆଧାରରେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲା ଯେହେତୁ ଏହା ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିବାରୁ ଏହାକୁ ବିଚାରକୁ ନିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇଥିବା ବାକ୍ୟକୁ ଅଣଦେଖା କରିବା ପରେ ଏହାକୁ ବିଚାରକୁ ନିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯାହା ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା କାରଣ ଇତି ମଧ ରେ ନିଉବି କୋମାକୁ ଆସିଥିଲେ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ । ସେହି ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ, ଯଦି ଯାଞ୍ଚ କରାଯାଏ ତେବେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଏ ଯେ ନ୍ୟୁବି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ନାମ ନେଇ ଅଭିଯୋଗ କରି ନଥିଲେ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଆକ୍ରମଣକାରୀଙ୍କୁ "ଜଣେ ପୁରୁଷ" ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ବିବୃତିରେ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିବା ବାକ୍ୟରେ ନିଉବି କହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ " ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ମୋ ପ୍ରତି ଏକ ପୁରୁଣା ରାଗ ରଖିଥିଲେ କାରଣ ... " ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଯଦି ସେହି ବାକ୍ୟଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାନ୍ତା, ତେବେ ଆକ୍ରମଣକାରୀଙ୍କ ପରିଚୟ ବିଷୟରେ ପୁରୁଣା ଶତ୍ରୁତା ସମ୍ପର୍କୀୟ ତଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଏକ ସୂତ୍ର ମିଳିଥାନ୍ତା ଯାହା ନିଉବି ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ତେଣୁ, ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ ଏକ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିବୃତି ଥିଲା ଏବଂ ଯେତେଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା ଚାଲିଥିଲା, ଏହାର କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ନଥିଲା ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇନଥିଲା ଯାହା ଅବଶ୍ୟ ନ୍ୟୁବିଙ୍କ ବିବୃତିର ଏକ ଅଂଶ ହୋଇନଥାନ୍ତା । ତେଣୁ, ସେହି ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀକୁ ବାଦ ଦେବାର କାରଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ପଷ୍ଟ ଥିଲା, ଏବଂ ଯଦି ବର୍ତ୍ତମାନର ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀକୁ ସମାନ ପ୍ରକାରର ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରେ, ତେବେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଓକିଲଙ୍କ ଯୁକ୍ତିକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦେବ ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ ନିମ୍ନମତେ ଦର୍ଶାଏ :

"ସାର୍,

ଆଜି ଜାନୁୟାରୀ 24,1960, ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ 12.30 କନ୍ନନକୁରିଚିର କୋଲା ଗୌଣ୍ଡନଙ୍କ ପୁଅ ମୁନିଆପ୍ପାନ ମୋ ଶରୀରରେ ଛୁରୀରେ ଆଘାତ କରିଥିଲେ ।

(1) [1950] A.C. 203.

ସେ ଏହି କଥା କହିବା ପରେ, ତାଙ୍କର କଥାବାର୍ତ୍ତା ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ।ତାଙ୍କ ଜୀବନ ଚାଲିଯାଇଥିଲା ।

ଏଲୁମଲାଇଙ୍କ (ବାମ ଆଙ୍ଗୁଠିର ଛାପ) ।

ସାକ୍ଷୀ :

1. (ତାମିଲରେ ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ) ମୁଥୁସ୍ୱାମୀ ଉଦୟର ।
2. (ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ) କେ. ଆର. ପେରୁମଲ ।
3. (ତାମିଲରେ ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ) ସି. କନ୍ନନ ।
4. କୁନ୍ଦସ୍ୱାମୀଙ୍କ (ବାମ ଆଙ୍ଗୁଠିର ଛାପ) ।

24 ଜାନୁଆରୀ, 1960 ରେ (ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ) ଉପ-ନିରୀକ୍ଷକ ଏସ୍. ଏ. ଅମୀର ।

ଏଠାରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ଏହା ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ କିଛି ନାହିଁ ଯେ ଏଲୁମଲାଇ ଆହୁରି କିଛି କହିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ କିମ୍ବା ତାଙ୍କର ଆହୁରି କିଛି ଯୋଡିବା ପାଇଁ ଥିଲା । ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ ଅନୁସାରେ, ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ,ଏହା ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିବୃତି, ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଅଭିଯୋଗ ଆଣିଥାଏ । ଯଦି ଏହି ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀକୁ ବିଚାରକୁ ନିଆଯାଏ, ତେବେ *ଖୁଶାଲ ରାଓ ବନାମ ବମ୍ବେ ରାଜ୍ୟ (1)* ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏହାକୁ ସମର୍ଥନ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତେଣୁ, ପ୍ରିଭି କାଉନସିଲ୍ ମାମଲା, ତଥ୍ୟ ଉପରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ପ୍ରଭେଦନୀୟ କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ଆମେ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ଥିବା ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ ପାଇଁ ଏହା ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ । *ଅବଦୁଲ ସତାର ବନାମ ମହୀଶୂର ରାଜ୍ୟ (2)* ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରିଭି କାଉନସିଲ ମାମଲା ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ ମଧ୍ୟ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା କିନ୍ତୁ କ୍ଷମତାରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଥିଲା ଏବଂ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସୂଚିତ କରିଥିଲା ଯେ ସେହି ମାମଲାରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ହିଁ ମୃତକଙ୍କୁ ଗୁଳି କରିଥିଲେ। ତେଣୁ, ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଅବଦୁଲ ସତାରଙ୍କ ମାମଲା (2) କୁ ଏହି ଆଧାରରେ ପ୍ରଭେଦ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ ଯେ ସେହି ମାମଲାରେ ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀର ସମର୍ଥନ ଥିଲା ଏବଂ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଏକ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ, ଯଦି ଚରିତ୍ରଗତ ଭାବରେ ବର୍ଗୀକୃତ,

(1) [1958] S.C.R. 552.
(2) A.I.R. (1956) S.C. 168.

ଯଦି ତାହା ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ ତେବେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ନିଆଯାଇପାରେ କିନ୍ତୁ ଯଦି ସେପରି ପ୍ରମାଣିତ ନ ହୁଏ ତେବେ ନିଆଯାଇପାରିବନାହିଁ । ଆମ ମତରେ, ଯଦି ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ ଏହାର ଅଭିଯୋଗରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ଏବଂ ବିବୃତିର ପ୍ରସ୍ତୁତକାରୀଙ୍କର ଆହୁରି କିଛି ଯୋଡିବାର ଅଛି ବୋଲି ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ କିଛି ନାହିଁ, ତେବେ ସମର୍ଥନ ସର୍ବଦା ଆବଶ୍ୟକ ହେବ ନାହିଁ । ଏ ମାମଲାରେ ତାହା ହିଁ ହୋଇଛି । ତେବେ ଏହି ମାମଲାରେ, ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟ କିଛି ପ୍ରମାଣ ରହିଛି । ଏକ ଛୁରୀରେ ଏହି କ୍ଷତ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୋଲିସକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ସୂଚନା ଅନୁଯାୟୀ ଘଟଣାସ୍ଥଳରୁ କିଛି ଦୂରରେ ଏକ ଛୁରୀ ମିଳିଥିଲା । ସେହି ଛୁରୀଟି ମଣିଷ ରକ୍ତରେ ରଞ୍ଜିତ ହୋଇଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲାଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ଏକ ତରବାରୀ କୋଷ ଥିଲା ଯାହା ଛୁରୀ ସହିତ ଜଡ଼ିତ ବୋଲି ଦୋକାନୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନଟ କରାଯାଇଥିଲା, ଯିଏକି ପୂର୍ବ ଦିନ ଛୁରୀ ଏବଂ ତରବାରୀ କୋଷକୁ ଆବେଦନକାରୀ ମୁନିଅପ୍ପାନଙ୍କୁ ବିକ୍ରୟ କରିଥିଲେ । ଅପରାହ୍ନ 12.40 ରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଘଟଣାର ଦଶ ମିନିଟ୍ ମଧ୍ୟରେ ପୋଲିସ ନିକଟରେ ଆତ୍ମସମର୍ପଣ କରିବାରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କର ଆଙ୍ଗୁଠିରେ ଏକ ଆଘାତ ଲାଗିଥିଲା, ଯାହା ସେ ଏଲୁମଲାଇକୁ ଛୁରୀ ଭୁସି ହତ୍ୟା କରିବାକୁ ଉଦ୍ୟମ କରିବା ସମୟରେ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ଆଘାତ ତାଙ୍କ ବାମ ହାତର ଆଙ୍ଗୁଠିର ପାର୍ଶ୍ୱ ଭାଗରେ ଥିଲା ଏବଂ ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେତେବେଳେ ହୋଇଥିଲା ଯେତେବେଳେ ସେ ଏଲୁମାଲାଇଙ୍କୁ ବାମ ହାତରେ ବାରମ୍ବାର ଆଘାତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଡାହାଣ ହାତରେ ଅସ୍ତ୍ର ଚଳାଇଥିଲେ । ଦୁଇ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ଘଟିଥିବା ଏକ କଳହ ଆକାରର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପ୍ରମାଣ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯାହା ସମ୍ପର୍କରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ପକ୍ଷମାନେ ପୋଲିସକୁ ସେମାନଙ୍କର ବିବୃତି ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ଏଲୁମଲାଇଙ୍କ ଚିତ୍କାର କରିବା ପରେ ଘଟଣା ସ୍ଥଳରେ ପ୍ରଥମ ଅଭିଯୋଜନ ସାକ୍ଷୀ ମୁଥୁସ୍ୱାମୀ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ ଆକାରରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରମାଣ ରହିଥିଲା ।

ଏହି ସମସ୍ତ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଆମେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଯେ ଏହି ମାମଲାରେ ହତ୍ୟା ଅଭିଯୋଗରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରମାଣଟି ଯଥେଷ୍ଟ ଅଟେ । ଆମ ମତରେ, ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀର ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବୈଶିଷ୍ଟ ଅଛି ଏବଂ ଏହା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଅପରାଧ ପାଇଁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଦୋଷାରୋପ କରେ ଏବଂ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ଆମର କୌଣସି ଦ୍ୱିଧା ନାହିଁ ।

1961
ମୁନିୟାପାନ୍
ବନାମ
ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟ
ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା

ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆବେଦନଟି ବିଫଳ ହୁଏ ଏବଂ ଖାରଜ ହୋଇଯାଏ ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ରାମଚନ୍ଦ୍ର ସାହୁ
ଅନୁବାଦକ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।